

Erdei Lilla

AZ ÉBRÉNY

(részlet)

Anke a könyvtárszobába megy. Kissé nyomasztja az, ahogy Mrs. O'Leary kiesett a szerepéből, de igyekszik elhessegetni aggodalmát. Nyilván meghagyták az asszonynak, hogy próbálja megakadályozni a közvetlen kapcsolatfelvételt a vendég és a háziúr között. Mrs. O'Leary barátságos természetével ez nem lehet könnyű feladat, de szükséges, főleg, amikor kíváncsi turistacsoportokat pesztrál a házban.

Az asztalon minden úgy áll, ahogy Anke hagyta. Leül, és bármennyire is sarkallja a vágy, hogy Strohkirch még olvasatlan feljegyzései után nyúljon, először a tegnapi fordítást önti formába: tagolt, szabatos szöveggé bontja ki a rövidítésekkel teletűzdelt Word-vázlatot.

Szokása szerint úgy elmerül a szövegben, hogy észre se veszi az idő múlását. Amikor végre késznek nyilvánítja az aktuális rész fordítását – már a sűrűbb passzusokban sincs olyan mondat, amelyet gördülékenyebben tudna újrafogalmazni –, döbbenten veszi tudomásul, hogy az óra mutatója jócskán túlhaladta a delet. Kinn máris sűrűsödik a délután szürkésege.

Hol marad Mrs. O'Leary az ebéddel?

Anke úgy dönt, szünetet tart, mielőtt belevágna a német szöveg következő szakaszába.

Ahogy a könyvtárszobán keresztül az ajtóhoz sétál, feltűnik neki valami furcsa. Azt már előző este megfigyelte, hogy a könyvtár magassága a túlméretezett nyugati szárny belmagasságának felel meg. De nem csak Strohkirch feljegyzései rendes méretűek – furcsa is lenne, ha nem azok lennének –, hanem a könyvek is a polcokon. Hiába szabták tehát a szobát egy óriásra, ha az a számára liliputi könyveket nem olvashatta.

Talán Erin nem is ezt a könyvtárszobát használta. Vajon Fannonék a látogatók kedélyeire gondoltak, és itt szolgálták fel nekik az uzsonnát meg az üdvözlő italt? Aligha van olyan helyiség, ahol egy átlagos méretű embert feltűnésmentesebben lehet hozzászoktatni az óriás méretekhez, mint egy könyvtár.

Ekkora vendégjárás lett volna Fannonéknál? Néhány fotográfia valóban megörökített piknikezéseket, hárfán kísért versfelolvasásokat és házi színielőadásokat – az egyikben Erin nem kisebb feladatot kapott, mint Írország megszemélyesítését –, ám ebből Anke épp arra következtetett, hogy az ilyen alkalmak kivételesek voltak, majdnem ünnepségszámba mentek. Akkoriban a fotózkodás még nemcsak annyi volt, mint ma előkapni a telefont.

Lehetséges, hogy Erin apja, James ehhez a kérdéshez a Strohkirch által emlegetett gyakorlatiassággal viszonyult? Talán már életében is... *mutogatták* Erint?

Anke remegő felháborodással lép ki a néma folyosóra. Az már most olyan sötét, hogy a lány dühét nyomban felváltja a már szinte megszokott szorongás.

Lemegy a konyhába. Az fokokkal melegebb, mint a ház többi része, és a nehéz szagból ítélve valami fasírtot vagy véres hurkát süthettek benne. Anke mégis úgy dönt, itt várja meg Mrs. O'Learyt. Leül, az ablakon keresztül bámulja, hogyan kapar lyukakat a pázsitba Fergus, hogyan úszik elő a lombtalan fák közül a köd.

Hirtelen szisszenő hangot hall. Ijedtében a szíve is megáll egy pillanatra, de aztán konstatálja, hogy csak a csőposta lépett működésbe. A küldeményt tartalmazó, átlátszó műanyaghenger puffanva hull az asztalon álló fonott kosárba. Anke megpróbálja kívülről megállapítani, mi van a levélben, de amennyire a műanyagon át látja, a papírdarabot az üres oldalával kifelé hajtották össze.

Vajon ha elolvasná az üzenetet, vissza tudná-e tenni úgy, hogy a titkárnő ne vegye észre, hogy hozzápiszkáltak?

De tényleg ez a fő kérdés? Az is lehet, hogy a háziúr rosszul van! Milyen érzés lenne, ha a halála az ő, Anke lelken száradna? Mindezt azért, mert nem mert engedély nélkül elolvasni egy üzenetet!

Nagyot szusszan, kiveszi a hengert a kosárból. Lecsavarja a fedőt, kirázza a papírdarabot, kihajtogatja. Azon csak két szó áll, ormótlan betűkkel:

MÉG. NYERSEN.

Anke pislog. Ez valami kód lehet?

Nem valószínű. A szavakban van valami ellentmondást nem tűrő. Parancs, amelyet a kinkeservesen formált betűkből ítélve még csak nem is az üzenet írója fogalmazott meg. Ő is csak nyög alatta.

Miféle betegségben szenved tulajdonképpen?

Anke gondosan visszateszi az üzenetet a hengerbe, azt meg a kosárba. A kérdés most már az, hogyan tovább. Anke, mint a viktoriánus kor után születettek jelentős része, még soha életében nem használt csőpostát. Gyorstalpaló nélkül aligha bonyolódhatna bárkivel is csevegésbe.

Keresse meg Mrs. O'Learyt? Ez esetben el kéne árulnia, hogy belekukkantott az üzenetbe. A házigazda állapota miatti aggodalom jó magyarázat lehetne, de a lányt elbizonytalanítja annak emléke, milyen furcsán reagált Mrs. O'Leary a lehetőségre, hogy ő, Anke közvetlenül érintkezésbe léphet megbízójával. Még az is lehet, hogy a csőpostához sem a háziúr ragaszkodik, hanem a személyzet tartja őt ily módon elrejtve...

Ekkor Ankének olyan ötlete támad, amely szinte megperzseli agyát, mint forró falat a nyelv hegyét.

A konyhából nehéz faajtó nyílik a kamrába. A sötét, borzongatóan hűvös helyiség hirtelen akkorának tűnik, mint egy kisebb piaci csarnok. Anke elámul az itt tárolt élelem mennyiségén. Köröskörül füstölt oldalasok, sonkák és kolbászok erős szagú baldachinja, hátrébb meg akkora hűtőládák, hogy emberek is lehetne jegelni bennük. Anke abból jön rá, mennyire komolyan vette ezt az eshetőséget, hogy önkéntelenül is fellélegzik, amikor az egyiket kinyitva csak egy negyed disznóval néz farkasszemet.

A háziúr azt írta, nyersen. Ez alatt nyilván nem keményre fagyott húst értett, de Anke jelenleg nem szolgálhat mással. Különbösen is, mire a háziúr ezt észreveszi, akorra ő, Anke már úgyis megkapta, amit akart: a titokzatos férfi *látványát*.

Megpróbálja kiemelni a negyed disznót, de a fagyott hús kicsúszik a kezéből. Felszisszen, újra próbálkozik, közben ujjai kezdenek fájdalmasan megdermedni. Pedig a disznó még életében, illetve egészben se lehetett túl nagy termetű.

Egyáltalán miért ilyen biztos benne, hogy a háziúr *húst* akar?

Anke maga is megijed a határozottságtól, amellyel minden más lehetőséget elutasít. Nem is csak hirtelen bepillanó, éjszakai álma miatt. Eleve nem is nagyon van egyéb a kamrában.

Visszamegy a konyhába. A tűzhely melletti falikampón megtalálja, amit keres. Felhúzza a sütőkesztyűket. A kamrába visszamenet egy kézikocsi-félre lesz figyelmes, azt is betolja a hűtőláda mellé. A kesztyűben már biztosabban meg tudja ragadni a disznót, mégis embertelen küzdelmébe kerül, míg kimozgatja jégágyából, és nem is átemeli, inkább átbillenti a kézikocsira. Elképzelhető lenne, hogy Mrs. O'Leary nap mint nap ekkora koncokat emelget? Talán inkább valami szekrényméretű szakács intézi az ilyesmit, akivel Anke még nem találkozott, és aki egyben a böllér feladatait is ellátja... és bármelyik pillanatban a kamrába toppanhat.

Iszonyatos hülyeségre készülsz, Anke Hamacher!

Becsukja a kamraajtót, áttolja a kocsi a konyhán. Újabb feladat: el tud-e jutni megint a háziúr szobájához? Annyit tud felidézni, hogy előző éjjel Mrs. O'Leary magyarázatai alapján próbálta megtalálni a saját szobáját, így tévedt át a nyugati szárnyba, ráadásul egy emelettel lejjebb a kelleténél. A központi lépcsőtől tehát balra kell fordulnia, már ha feltételezi, hogy a délre néző háznak tényleg a nyugati szárnynak nevezett része esik nyugati irányba. Az angolszász irodalom kísérteties vonulataért tulajdonképpen semmi nem felelős annyira, mint az angolszász *építéset*, gondolja, miközben szuszogva küzdi fölfelé a kézikocsit a lépcsőn. Lám, a zsigereibe is hogy beopta magát ezeknek a félhomályos folyosóknak a hangulata! Még azt is megálmodta, hogy a házban van étellift.

De vajon honnan veszi, hogy az álmában látott szoba *ebben* a házban van?

Nos, még ha csak egy random szoba volt is, amelyben történetesen *volt* étellift, akkor is különös, hogy annyi lehetséges dolog közül éppen ezt álmodta.

Úgyan már, korholja magát Anke. *Épp az előbb jöttél rá a rejtély nyitjára*. Lehetett intuíció is. Okozhatta a ház mérete, régisége, légköre...

Logikája helytállónak bizonyul. Az első emeleten balra fordulva nyaktörően magas folyosórészre jut. Az eléje táruló, túlméretezett asztal és váza is ismerősnek tűnnek.

Innen jön a neheze. Egy dolog volt éjjel, abban az álomszerű helyzetben beszélni a háziúrral, és más lesz most, fényes nappal, már ha ezt a sűrűsödő szürkületet annak lehet nevezni. Hogyan kezdje a beszélgetést? Mi lesz, ha...

Hirtelen tompa morgás gördül végig a folyosón. Semmi nem marad utána, csak a nyers iszonyat. Ez nem emberi hang volt, sőt még csak nem is állati. Leginkább egy titáni gyomor korgására hasonlított.

– Miért nem a liften küldte fel? – szűrődik ki a folyosóra.

Anke nem tud felelni. Döbbenetében még csak el se töpreng, hogy a háziúr vajon meghallotta vagy

megszimatolta-e a jöttét.

– Nem számít – morajlik a hang. – Hagyja az ajtó előtt és tűnjön el.

Anke egész testében remegve tolja a kocsit ahhoz az ajtóhoz, amely mögül a hang szólt. Észreveszi, hogy a futószőnyeg itt kissé sötétebb, mintha valami átáztatta volna.

– Sajnos csak fagyasztottat talál...

– *Tűnjön el.*

Anke hátrálni kezd. Nem a felszólítás, hanem a közeledő léptek hangja miatt. Azok rendszertelenek, megint olyanok, mintha sárban cuppognának... és néha mintha nemcsak *egyláb* puffanna a padlón.

A folyosó sarkán mégis visszafordul. Eszébe jut Lót felesége, mégse bírja megállni. Az ajtó azonban pechére (vagy szerencséjére) kifelé nyílik. A kicsapódó szárny eltakarja előle, ahogy a házigazda kinyúl, és megragadja a disznót. A fémes zörgésből ítélve a fagyott mellső láb beleakadhatott a kézikocsiba. A háziúr néhányszor a földhöz csapja az egész hóbelevancot, tehetetlen dühében gurgulázva és *korogva* – aztán mindenestül berántja.

Az ajtócsapódás mennydörögve visszhangzik végig a félhomályos folyosón.